

LAO ZI

สุภาภิตเล่าจื่อ

"การได้เสวนากับท่านเล่าจื่อ ถือว่าเป็นการศึกษาที่ล้ำลึกและดีเยี่ยมกว่าหนังสือในห้องสมุดเสียอีก"-ขงจื้อ

สารบัญ

คำนำ ๓

ประวัติท่านเล่าจื๊อ ๑๖

สุภาชิตเล่าจื๊อ ๑๙

จบบริบูรณ์ ๔๗

คำนำ

ในจำพวกสุภาษิตด้วยกัน มีสุภาษิตของเล้าจื่ออยู่หมวดหนึ่ง คล้ายสุภาษิตโบราณของไทยจำพวกที่เรียกกันว่าประดลธรรมของเก่า สุภาษิตพระร่วง สวัสดิรักษา และอื่นๆ ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องยกมาเทียบเคียงโดยท่านผู้ใดใคร่รู้ก็พอจะค้นหาอ่านได้ไม่ยาก จึงนับว่าเป็นคติควรรู้ควรจำ เพราะเป็นคำสอนที่ดีอันหนึ่ง.

เล้าจื่อเป็นศาสดาต้นลัทธิเต๋าหรือเต๋ายาวอันเป็นลัทธิสำคัญอันหนึ่งในประเทศจีน. หลักของลัทธิเต๋าเป็นอย่างไร จะไม่กล่าวในที่นี้. ขอเล่าแต่ประวัติส่วนตัวเล้าจื่อเท่าที่ค้นหาได้จากหนังสือต่างๆ เพื่อประกอบความรู้ในการอ่านสุภาษิตบ้างเท่านั้น.

ประวัติเล้าจื่อรู้ได้น้อยเต็มที. เท่าที่ทราบคร่าวๆ ว่า บิดาเป็นชาวนาแต่งงานเมื่ออายุ ๗๐ ฝ่ายหญิงคือมารดาเล้าจื่ออายุ ๓๕ ปีเศษ. ปีเกิดของเล้าจื่อว่า ๖๓ ปีก่อนพุทธศกบ้าง ๒๒ ปีก่อนพุทธศกบ้าง (สมัยเดียวกับพระพุทธเจ้า) หมู่บ้านที่เกิดเรียกว่าคุยั้ง อยู่ในแขวงลี มณฑลไค้ว แคว้นซู่. ตามตำนานกล่าวว่าเล้าจื่ออยู่ในครรภ์ ๗๒ ปี อีกแห่งหนึ่งว่า ๖๒ ปี แต่บาง

แห่งว่า ๗๑ ปี. เมื่อคลอดออกมาดมเหงอขาวหมดทั้งศีรษะ จึงได้ชื่อว่า เล่าจื้อ แปลว่า เด็กแก่. เล่าจื้อมีชื่อจริงว่าอี แซ่ลี้. ชื่อที่เรียกกันในขณะเล่าจื้อมีชีวิตอีกชื่อหนึ่งว่า ลี้ไปย้ง เมื่อถึงแก่กรรมแล้วเรียกกันว่า ลี้ตัน.

เรื่องราวเล่าจื้อตามคัมภีร์ในลัทธิเต๋าคล้ายคลึงกับเรื่องราวของ พระนารายณ์ในลัทธิพราหมณ์มาก. ในที่นี้จะเขียนเรื่องราวของลัทธิพราหมณ์ลงเป็นเค้าเพื่อให้ท่านผู้อ่านเข้าใจเสียขั้นหนึ่งก่อน. ลัทธิพราหมณ์แบ่งยุคของโลกออกเป็นสี่ คือ กฤตยุค ไตรตายุค ทวารยุค กลียุค. กฤตยุคเป็นยุคที่มี สัตยธรรมมั่นคง โลกไม่มีสิ่งใดบกพร่อง. ชนมีความสัตย์ ความรู้ เหมือนกันหมด ปราศจากทุกขโรคภัย. โลภะ โทษะ โมหะ ฤษยา พยาบาทไม่มี. ในยุคนี้ไม่มีเทวดา ยักษ์รাকษสเลย (มีแต่พระพรพรหมองค์เดียวเป็นทั้งนับถือของนรชน) ชนประกอบกรณียะ เลื่อมใสมั่นคงในองค์พระพรพรหมองค์เดียว กำหนดเวลาในยุคนี้มี ๑,๗๒๘,๐๐๐ ปี. ไตรตายุค สัตยธรรมเสื่อมลง ๑ ใน ๔. เกิดมีพลิกรรมต่างๆ ชนหวังผลานิสงส์จากพลิกรรมและบำเพ็ญทาน มิได้พอใจในการบำเพ็ญตบะหรืออวยทานโดยมุ่งต่อกรณียะอย่างเดียวเช่นใน กฤตยุค. กำหนดเวลาในยุคนี้มี ๑,๒๙๖,๐๐๐ ปี. ทวารยุค สัตยธรรมเสื่อมลง ๒ ใน ๔. พยาธิ ตัณหา ภัย เกิดขึ้นเบียดเบียนมนุษย์. กำหนดเวลาในยุคนี้มี ๘๖๔,๐๐๐ ปี. กลียุค สัตยธรรมเหลืออยู่เพียง ๑ ใน ๔. ทุกข์ โศก โรค ภัย อุบัติวุ่นวายต่างๆ เกิดขึ้นเป็นลำดับ. นรชนเลื่อมลงทุกที. กำหนดเวลาในยุคนี้มี ๔๓๒,๐๐๐ ปี. เนื่องจากสัตยธรรมเสื่อมถอยลงเช่นนี้ ได้บังเกิดมีเหตุ ภัยต่างๆ ขึ้นในโลก. พระนารายณ์มีหน้าที่บริหารโลกจึงต้องอวตารลงมาเพื่อ

ดับเชื้อ ตามความนิยมโดยมากว่ามีสิบปางคือ ในกฤตยุค ๔ ปาง ในไตรตายุค ๒ ปาง ในทวารยุค ๒ ปาง ในกลียุค ๒ ปางคือเป็นพระพุทธรูปปางหนึ่ง กับที่จะมีมาข้างหน้าอีกปางหนึ่ง. ตามคัมภีร์ในลัทธิเต๋าที่มีเรื่องราวว่า เล่าจื๊อได้อวตารลงมาเกิดในสมัยวงศ์กษัตริย์ดึกดำบรรพ์ที่ครองประเทศจีนเป็นลำดับกันลงมาสิบวงศ์ทุกๆวงศ์ โดยเป็นรูปต่างๆ และมีนามต่างๆ เหมือนกัน. ทั้งนี้เป็นด้วยเล่าจื๊อรู้ว่าคุณสมบัติของเต๋าได้มีมาตั้งแต่กฤตยุค จึงอวตารลงมาเพื่อดับเชื้อ. ปางแรกทีเดียวได้เป็นบุรุษมีนามว่ายวนซุงฟาเสปรากฏในรัชสมัยแรกของยุคชามอ้อ คือสามราชาธิราช (三皇 มีพระเจ้าเทียนวังสี พระเจ้าตีวังสี พระเจ้ายินวังสี) ซึ่งเป็นยุคต้นของพงศาวดารจีนดึกดำบรรพ์อันนับว่าเป็นยุครุ่งเรืองยิ่ง (เทียบกฤตยุค). ต่อจากนั้นก็อวตารเรื่อยมาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสิบปางจนกระทั่งได้เป็นเล่าจื๊อในยุคใหม่ของจีน.

ยุคใหม่ของจีน (เทียบกลียุคของพราหมณ์) ตั้งต้นในสมัยพระเจ้าฟูฮี้ (ฮกฮี้สี) ที่จีนถือว่าเป็นปฐมกษัตริย์ในประวัติศาสตร์จีน ทรงราชย์ณเมืองเซินในแคว้นโฮ่นานราว ๒๓๐๙ ปีก่อนพุทธศก. พระเจ้าฟูฮี้เป็นผู้นำความเจริญมาให้แก่จีนหลายอย่าง เช่น (๑) วางระเบียบการสมรสให้เป็นหลักฐาน (ซึ่งแต่ก่อนไม่มี มนุษย์รู้จักแต่แม่ ไม่รู้จักพ่อ) (๒) แบ่งพลเมืองออกเป็นแซ่เป็นเหล่า (๓) คิดตัวอักษรขึ้นแทนวิธีขีดเขียนเป็นปมซึ่งใช้เป็นเครื่องหมายในกิจการต่างๆ มาแต่โบราณดึกดำบรรพ์. อักษรที่คิดแบ่งออกเป็น ๘ เหล่า เป็นเครื่องหมายแทน ๑. ไฟ ๒. น้ำ ในบึงและทะเลสาบ ๓. ไฟ พายุแลบและแสงตะวัน ๔. พัวร้อง ๕. ลม และไม้ ๖. น้ำ เช่นที่มีอยู่ในฝน น้ำพุ ลำธาร เมฆ